

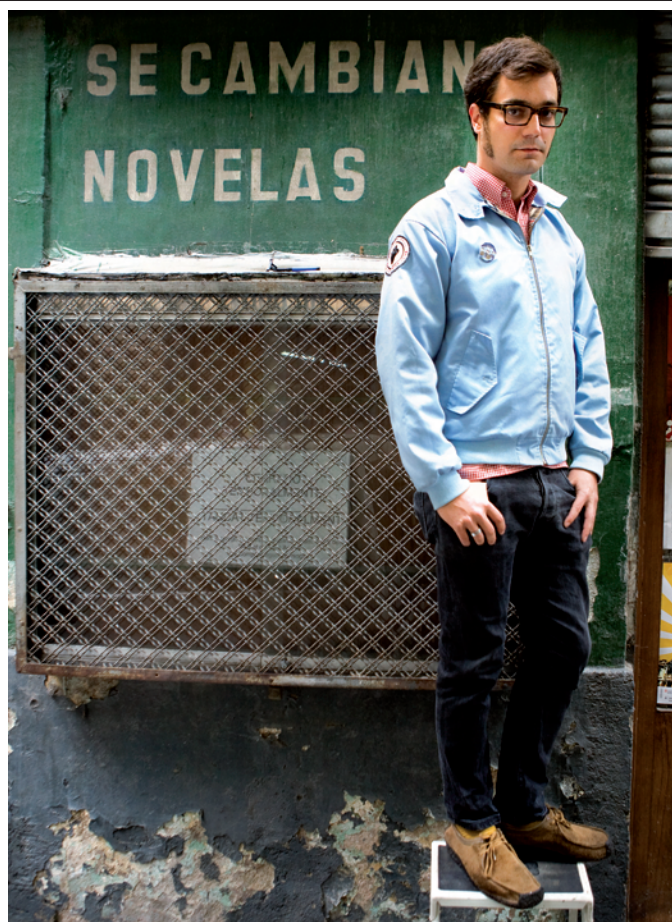
Un viatge d'anada

Miqui Otero situa la seva primera novel·la en un parc temàtic. Parla amb en **Jordi Nopca** de simulacres, innocència i 'muzak'.

Tristán, un expassejant de gossos perillosos de la zona alta i exvenedor a domicili de Canal Plus quan ja existia Internet –i, per tant, la pornografia gratuïta– decideix deixar de ser vigilat nocturn en un complex industrial i provar sort en un parc temàtic. Surt del foc per caure a les brases. Fuig de la realitat i va a parar a un simulacre aparentment pulcre i ordenat. “He volgut situar *Hilo musical* en un torn allunyat de la vida diària de Tristán per dues raons: la primera, perquè m'era molt més fàcil plantejar-hi determinades neurosis que a la realitat o al món quotidià quedarien molt més difuminades; l'altra raó és que el parc temàtic em permet crear una mena de llimbs on no hi ha e-mails ni res de tot això i la gent es veu obligada a interactuar amb persones de qui a priori passaria”.

Miqui Otero (Barcelona, 1980) agafa aire i parla extensament i amb entusiasme de la relació entre Tristán i Inocente, a qui coneix aferrat a la barra d'un bar vestit de capità Nemo. Entre els dos treballadors de Villa Verano comença una relació d'amistat amb un fil musical –tènue però persistent– de fons. “És una novel·la sobre l'amistat, una defensa de la innocència, vista sense cap matis d'idiotesa. Innocència és primera vegada. Jo reivindico les primeres vegades, a *Hilo musical*, perquè és el moment en què realment es viuen les coses: les primeres vegades i poden enfadar, meravellar o fins i tot fer-te comportar de manera naïf. Tristán i Inocente són un jove-vell i un vell-jove que es coneixen a Villa Verano, aquest espai sense futur ni passat, i tots dos en surten reforçats”.

El tercer protagonista de la novel·la és Alma, noia que s'encarrega de cosir i arreglar les disfresses que els treballadors del parc han de portar durant la seva jornada laboral. De dia, les figures peludades i animalitzades es passen pel parc, fent felicitats als turistes. De nit, el seu comportament deriva cap al descontrol etílic i l'orgia, encara que no sigui el cas de Tristán, nouvingut a qui encara no han caigut els anells avergonyits de l'adolescència. “En comptes d'oferir un retrat de res, el llibre ofereix un pas

Miqui Otero ha aconseguit diàlegs creïbles i disfresses d'animals.

endavant de dues generacions: la dels vuitanta, que arrossegava la xacra del *malditisme* i la dels noranta, que té un càncer molt bèstia: el cinisme. La novel·la no vol retratar ni una ni l'altra, sinó oferir una perspectiva de futur més enllà d'aquestes: convidar a

“A ‘Hilo musical’ hi reivindico les primeres vegades i la innocència”

aixecar-te del sofà i deixar enrere dos estats mentals que et paralitzen”.

Hi abunda la lluminositat i l'optimisme, encara que un dels eixos d'*Hilo musical* sigui el doble joc entre aparença i realitat, imitació i autenticitat, que es fa explícit també a nivell referencial: hi ha cançons de

debò i simulacres despersonalitzats, com és el cas de la *muzak* que complementa sense parar el decorat d'un bar. “La fàbrica de salsitxes sònica que podria ser el fil musical no entén els matisos ni els sentiments de la persona que va concebre la peça que interpreta”, ens diu Otero. Llegint *Hilo musical* també recordareu les novel·letes *pulp* del tardofranquisme, la carpa Juanita del senyor Roig Toqués, la singularitat de Joe Meek i un llarg etcètera de situacions que volen fer obrir els ulls de Tristán i permetre-li viure alguna epifania que pugui recordar sense “nostàlgia de futur”, sentiment que experimenten tots aquells que un bon dia s'adonen que no han fet res del que volien i que Inocente recorda amb la ràbia d'un salmó nedant a contracorrent.

‘Hilo musical’
(Alpha Decay). 300 pàg. 19 €

Som i llegim

Instants inacabables

🎯 Sílvia Bel ha penjat el poema visual *Vides cícliques* a donesenxarxa.cat, en el marc del Femitic, el festival de vídeos realitzats per dones. És delicat, esclar, expressiu, emotiu i molt ben fet, i, a més, convida a tenir una visió optimista de com amb un sol dit podem millorar la nostra vida. El mateix dit que serveix per engegar la rentadora, encendre el forn i pitjar l'ascensor, ens pot convidar a entrar a la xarxa i treure'n el màxim partit. Llàstima que moltes dones del món no es puguin permetre aquest luxe.

🎯 Una d'aquestes dones és la protagonista de *La novel·la de Dickens*, de Neus Canyelles (Proa). La pobra desventurada és a l'atur i s'està divorçant. Tal com diu l'escriptora, la seva novel·la va de com pagar les factures a final de mes. Deixem-nos estar de *Grans esperances*, a l'estil del segle XIX. Al XXI la cosa va de com poder pagar el gas abans que te'l tallin. Així de senzill i alhora complicat.

🎯 Hi ha qui pica més alt i sembla escriure, no per al XIX ni per al XXI, sinó ja directament per al XXII, si és que llavors encara hi ha lectors. Rafael Argullol acaba de treure *Visión desde el fondo del mar* (Acantilado). 1.112 pàgines per dir-nos que som una anomalia còsmica. Una veritable tortura per al periodista cultural que ha de fer mil feines per guanyar-se la vida i un veritable plaer per al lector desenferrat que pot reflexionar sobre com homes i dones encarem de manera diferent els grans temes de la humanitat. Argullol escriu: “Encara avui les dones es queixen poc de la mort i quan se'n lamenten mai no ho fan amb els llastimosos desvaris amb què ho fem nosaltres” o “És molt possible que els mascles hàgim avançat ben escassament respecte dels nostres antecessors de les prades africanes”. El cert és que no em puc imaginar l'home de cromanyó redactant milers de pàgines tan ben polides.
–Ada Castells